

Qui se salva

Vint-i-unè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

Primer es presenta una porta estreta.²² Després la porta és tancada i,²⁵ finalment, la porta és oberta de bat a bat.²⁹ La pregunta continuarà, però, essent la mateixa: qui passa per aquesta porta, la porta de la salvació? Les paraules sobre l'entrada en el regne de Déu (Lc 13,22-30) mostren com qui hi entra és aquell que té la ferma convicció de travessar-la amb la «determinada determinació» de Teresa de Jesús (+1515). Malgrat tot, no depèn enterament i sola de cadascú, sinó que continua depenent únicament de la gràcia de Déu. La persona ha d'acceptar la redempció oferta, perquè pugui actuar en el cor humà. Déu, de fet, ha limitat la seva totipotència a la llibertat humana de cadascú. El missatge de Crist esdevé una crida a la conversió i al rescat universal: «²⁴afanyeu-vos a entrar!» Una crida que es converteix en un reclam, en un estímul, en una insatisfacció personal constant, d'una inseguretats en un mateix. No puc estar del tot segur que jo hi estigui comptat. Déu ho vol, cert. Ara bé, li ho demostro amb tot el meu cor, la meva ànima i el meu pensament? ^{Mt 22,37}

Primer de tot, doncs, mai no puc pensar que ja he arribat a terme, que ja he arribat. Només els sants i encara! Déu em demana sempre un pas més, un graó més per pujar. És llarga l'escala que puja cap al cel! Convé que m'afanyi per a entrar per la porta estreta, perquè el meu alliberament no depèn únicament de pensar que ja en tinc prou, que Déu pot estar satisfet de mi; com si fos Déu qui m'hagués de donar les gràcies.

Se'm queixaven uns confirmands perquè semblava que Déu sempre demana una mica més de nosaltres. I és veritat! Mai no es pot pensar que ja s'ha arribat al final. En cada moment de la vida, Déu encomana una missió concreta i encoratja i enforteix per a dur-la a terme. La vida revela el seu sentit. L'home, cadascú, l'ha de descobrir i posar en pràctica. No serà el mateix el sentit de la pròpia vida als deu anys, als vint, als quaranta o vuitanta. Però del que sí que hom pot estar cert és que Déu continua cridant a viure amb força i plenitud el temps de la vida que Ell i només Ell concedeix, perquè l'home visqui donant-li gràcies.

Però a la inversa tampoc. És a dir: no es pot desesperar: pensar que hom no se'n pot sortir i que no val la pena continuar lluitant, perquè aquesta actitud no és pròpia de la fe, sinó de tot el contrari: de la manca de la fe. Qui es deixa endur per la manca de fe i d'esperança, es deixa endur pel maligne, que desitja apartar l'home de Déu i del seu

destí d'eternitat. Aquesta seria l'actitud de creure que la porta resta tancada i, per tant, desesperar. Si no es pot saber amb certesa la pròpia salvació, tampoc no se'n pot conèixer la damnació. En aquesta temptació queia sovint i de forma malaltissa

el reformador Martí Luter (+1546), qui dubtava i ensenyava a dubtar de la pròpia fe. Desesperar és una versió de la manca de fe.

Segon. Encara hi ha una forma que abunda encara més, com és pensar que aquest afer s'allunya dels propis interessos; creure i viure en conseqüència que la vida real és viu en aquest món i que el que hi hagi en l'altre resulta indiferent, que no interessa, simplement. Doncs, encara que no ho vulgui o no ho pensi, resulta ser una més de les victòries del maligne, que aparta de Déu, de la felicitat, de la pròpia plenitud, que no ajuda a discernir el sentit de la vida, sinó que fa caure fàcilment en la desesperació de la

negació de la presència de Déu en la pròpia vida i, per tant, hom no pot viure en conseqüència. Voler viure sense Déu, a la llarga o només a mig termini, acaba fent caure en la desesperació, de la vida bruta, sense orientació, sense il·lusió, ni sentit. Una vida sense Déu és una vida on s'ha renunciat a trobar la missió que Déu encomana a l'home. Per contra, Déu continua oferint Jesucrist a l'home per a treure'l de la pròpia finitud. La qüestió rau en si hom vol ser deslliurat del mal i de la finitud.

Si la resposta és sí, aleshores hom ha de mostrar que vol merèixer la redempció que Jesucrist ha guanyat per a la humanitat, gràcies a la seva encarnació, passió, mort i resurrecció. Per a l'home esdevé impossible guanyar-se la salvació. ^{Lc 18,27} Al contrari, Déu el crida a merèixer-se-la: entrant per la porta estreta i convertir-se segons ha mostrat el Crist.

Salvar-se, de què? Doncs, d'una vida sense sentit. Déu vol alliberar l'home del mal, del pecat, de la mort, ^{1Tm 2,4} perquè en aquesta vida única i definitiva, hom ha de mostrar, amb actes i de veritat, que vol merèixer la mateixa vida de Déu; una vida inaugurada des del baptisme, renovada pels sagraments i alimentada per l'eucaristia. Aquella vida ja tastada de forma sacramental i que hom acabarà vivint en plenitud, en contemplar Déu cara a cara. ^{Ap 22,4}

Cal, doncs, donar sempre gràcies a Déu perquè ha cridat l'home a una vida amb sentit i el continua atraient vers el Crist, en qui troba el camí, la veritat i la vida. ^{Jn 14,6}